

REC

CENTR

En spänningsnovell om makten över internet

Av Åsa Schwarz

Förord

Innehållet i denna novell är skönlitterärt men inspireras av en av de viktigaste frågorna i internets historia som just nu är aktuellare än någonsin. USA har gått med på att släppa kontrollen över ICANN som hanterar adressregistret över alla toppdomäner. Adressregistret gör med andra ord att internettrafiken t ex styrs till rätt land. För att USA ska släppa kontrollen har de ställt vissa krav som måste uppfyllas före september i år.

Åsa Schwarz arbetar med it-säkerhet på konsultbolaget Knowit och har gett ut fem skönlitterära böcker som är översatta till sjutton språk. Just nu arbetar hon på en internationell triller på samma tema som denna novell – makten över internt.

Novellen skrevs av henne under våren 2015 på uppdrag av .SE för att skickas till medlemmarna i Centr, den Europeiska organisationen för toppdomäner, inför en konferens som gick av stapeln den 1-3 juni 2015 på Sheraton hotell i Stockholm. Åsa Schwarz ansvarar helt för innehållet och äger rättigheterna. Denna pdf-fil får spridas fritt under förutsättning att den behålls intakt.

Mer information om Åsa Schwarz finns på asaschwarz.se.

När Lorand Olivier stiger ut ur taxin vet han inte att han är iakttagen.

Han sträcker på ryggen och kisar i den starka kvällssolen upp på Sheratons fasad. Även om det är ett femstjärnigt hotell, syns det tydligt att det är byggt på sjuttioalet. Allt är brunt och fyrkantigt. Men han har bott här förut och vet att insidan och utsikten är helt annorlunda. Stockholms vatten och gamla stad ligger direkt utanför. De närmaste dygnen ska han se ut, inte in.

Alla som ansvarar för den europeiska delen av internet ska träffas här. Den stora frågan kommer vara: vem ska ta över ansvaret för hela internet nu när USA äntligen tagit ett steg tillbaka? Det hade egentligen varit bestämt sedan 1998 att internets adressregister ska vara helt oberoende från något land. Sexton år hade det tagit för USA att annonsera att de tänker släppa greppet.

Taxichauffören ger Lorand hans väska, hoppar in i bilen och kör därifrån. För att få igång blodcirkulationen efter resan, rör Lorand på tårna i de luftiga tygskorna och skakar på benen. Sedan går han in genom hotellets karuselldörrar.

Bakom Lorand rullar en mörkblå Audi in framför hotellet och stannar. På passagerarstolen ligger en bärbar dator med ett program som heter "Electric Feel". Med bara några få knapptryckningar kan användaren upptäcka pacemakers och insulinpumpar inom tio till femton meters avstånd. Mannen i förarsätet bär handskar, han ska inte lämna några spår efter sig i hyrbilen.

Lorand ställer sig i den korta kön till incheckningsdisken. Insidan på hotellet har en helt annan färgskala än utsidan. Taket är fullt av spotlights som lyser upp de vita diskarna. Marmorgolvet är grått, nästan vitt. Innan Lorand når köns början, ringer telefonen. Det är från ett anonymt nummer. Han tvekar. Det är söndagskväll. Han vill vara ifred inför de

hektiska dagarna som väntar. Men det kanske är något viktigt som rör konferensen? Han suckar och svarar:

– Förstår du inte vad du har gjort? Din jävla paragrafn00b. Om du varit en fil, hade jag infekterat dig med virus, laddat ner dig i en beta-modell av en usel 80-tals-dator och kraschat den...

Lorand lyssnar trött på rösten. Han känner igen den, har hört den många gånger förut. Intensiv, ljus och med ett besynnerligt skorrande. Som om mannen ständigt är hes. Varför skulle just jag få en galen pirat-stalker på halsen som pratar i metaforer? tänker han. Varför just jag?

– Du måste ändra dig annars kommer dina hårddiskar...

Lorand lägger på, han vet att det inte är någon idé att börja protestera, försöka argumentera. Inte heller att be människan dra åt helvete. Det går inte att nå fram. Som juridiskt ansvarig för en toppdomän var han delaktig i att stänga ner Pirate Bay. Sedan dess hade han fått den här typen av samtal i tid och otid. Det verkar som mannen aldrig sov. I alla fall inte när vi andra gör det. Någon ensam galning ute på nätet hade dedikerat sitt liv till att störa Lorand. Mannen verkade inte ha någon annan koppling till piratsiten än djupa sympatier och en allmän fixering.

Lorand ser sig omkring. Humöret har rasat ner i tygskorna. Han behöver ett glas vin. Under de senaste åren har han fått tänka både en och två gånger innan han dricker alkohol. Hur mycket han än älskar vin, skulle han aldrig glömma dygnet på sjukhus när han bara trettiofem år gammal åkt in för ojämn hjärtrytm. Han kommer aldrig glömma rädslan och oron. Den smärtsamma vetskapen om sin egen dödlighet kommer alltid sitta fastetsad i hans medvetande.

Men just idag skulle han unna sig ett glas. Barnen har turats om att ha vattkoppor. Först äldsta sonen Costell och sedan fyraåringen Viorica. Två sömnlösa veckor. Och nu är han tvungen att halvt oförberedd åka till Stockholm på konferens i två dagar. Det var inte

precis något hans fru hade jublat över heller. Som pricken över i:et så ringer pirat-stalkern på en söndagskväll. Inte för att han var förvånad. Men ändå. Varför just jag? tänker han.

Det får bli ett bra vin. Det är han värd. Lorand kliar sig i det korta skägget och ser sig omkring. Istället för att gå fram till incheckningen, svänger han av mot lobbyn och baren. Längs ena väggen brinner en fuskbrasa där långa, blå lågor stiger upp ur en bädd av småsten. Han ställer väskan bredvid baren och hasar upp på en av de höga stolarna, fingrar lite på menyn och öppnar den. Hans ögon finner direkt vad de söker. En Riesling och en god sådan. Kanske inte den dyraste men helt okey.

Mobilen piper till:

”Jävla N00b! Likheten mellan dig och en bra film är att många kommer att vilja dela och sprida er.”

Det här börjar bli obehagligt, tänker Lorand. Tidigare har han bara ringt, nu börjar han skicka meddelande också. Galenskaperna trappas upp. Jag ska nog kontakta polisen när jag kommer hem, bestämmer han sig för. Varför händer detta mig?

Lorand lägger inte märke till mannen på andra sidan hotellets fönster som stiger ut ur den blå Audin med en datorväska under armen. Han suckar istället och återgår till menyn, söker med blicken längre ner till de dyrare prisklasserna. Han lägger på en hundralapp. Bartendern är liten med asiatiskt utseende och en genomträngande blick. För någon sekund får Lorand för sig att han inte behöver beställa, hon har redan läst hans tankar.

– Ett glas Forster, säger han på till slut när ingenting händer.

Lorand känner en hård dunk i ryggen och hinner precis vända på huvudet för att se Einar Fodor slå sig ned bredvid. Tur att jag har ett glas vin, tänker han, annars hade jag inte stått ut. Han är övertygad om att Einar inte tycker om honom. Varför envisas mannen med att umgås

med honom i alla fall? Finns det något sätt att komma härifrån? Lorand resignerar och tar en stor klunk vin. Den här dagen kan ändå inte bli värre.

Einar börjar fråga ut honom om hans fru och barn. Lorand svarar så kort som möjligt. Snart flyter diskussionen vidare till kärnämnet för hela konferensen. USAs regering har gått med på att släppa kontrollen över ICANN, organisationen som ansvarar för det övergripande adressregistret på nätet. Den som har kontroll över det, har kontroll över hela nätets trafik. Datorerna skulle inte kunna prata med varandra längre om det inte fanns. Eller så skulle det gå att manipulera trafiken, skicka den till fel länder och fel servrar. Ingen informations skulle längre gå att lita på.

Lorand tycker det är bra att de ska ha ett neutralt forum som styr och följer upp verksamheten. Men det finns ett problem. Villkoret som USA har satt är att det ska finnas ett färdigt alternativ i september då kontraktet mellan USA och ICANN går ut. Det innebär att en omfattande mängd människor och organisationer över hela världen ska samsas om ett sätt att styra internet. Och de har bara tre månader på sig.

Annars skulle USA fortsätta att ha kontrollen.

Det är det här som är Lorands stora huvudvärk. Han håller i den europeiska arbetsgruppen och har just lämnat ett första utkast på ett förslag om hur det skulle kunna lösas.

– Lorand, jag håller inte med dig. Jag känner mig mycket tryggare om USA har kontroll över nätet än om Ryssland och Kina har det tillsammans. Även om de är två.

Lorand tar ett djupt andetag:

– Om du hade läst mitt utkast lite noggrannare, hade du sett att det inte alls är så jag menar. Tanken är att göra det så enkelt som möjligt och helt självstyrande. Dom andra förslagen är alldeles för komplicerade.

Lorand ser det oroväckande varningstecknet som han sett för många gånger tidigare: Einars kinder började få röda flammor. Lorand tar en djup klunk och väntar.

– Jag har läst varenda jävla ord i din opedagogiska rapport. Min tolkning är att förslaget kan resultera till stora politiska problem och äventyra säkerheten på nätet. Jag har tagit upp det här med berörda parter.

Jag måste avsluta det här så fort som möjligt, tänker Lorand, och försöker motstå sin första impuls att be Einar dra åt helvete. Han vet att han inte hunnit slipa på utkastet så mycket som han borde. Men det här orkade han helt enkelt inte med. Einar verkade medvetet ha tolkat allt helt fel. Konflikten mellan dem är redan så infekterad att det här aldrig skulle kunna sluta bra även om han backade och försökte förklara.

Det började redan för sex år sedan när Lorand inför en hel föreläsningssal lyckades förlöjliga ett av Einars förslag på marknadsföringsstrategi för Centr, den europeiska organisationen som håller i konferensen. Det hade inte varit Lorands mening att låta så raljerande som han gjorde. Men på något sätt blev deras relation aldrig bra sedan dess. Det gick helt enkelt inte att reparera.

– Vi får ta det här i arbetsgruppen imorgon, säger Lorand kort.

Einar blänger ilsket tillbaka men säger ingenting. Lorand ser på sitt halvfulla vinglas. Helgerån, tänker han och tar ett bestämt grepp om foten och dricker upp det i tre stora klunkar. Sedan nickar han åt Einar, hasar ned för stolen, tar sin väska och går mot incheckningen. Han känner mannens blick i ryggen.

Så fort Lorand gått in i hissen, följer mannen med datorväskan efter och tar hissen bredvid. Sedan tycker han på knappen för våning sju. Han håller datorn försiktigt, nära kroppen. Batteriet är laddat till nittioen procent. Inget kan gå fel.

I den ena innerfickan har han nyckelbrickan till rummet bredvid Lorands, i den andra flygbiljetterna som ska ta honom därifrån. Han ska så snabbt som möjligt lämna uppståndelsen bakom sig utan att det ska bli för misstänkt. Det mörka håret är välkammad,

skjortan struken men ögonen kalla. Han stålsätter sig för det som komma skall. Datorväskan är ett laddat vapen. ”Electric Feel” kan hacka alla vanliga märken av pacemakers.

Snart ska han trycka av

Lorand går ut ur hissen och fortsätter rakt fram, längs korridoren med randiga mattor och fyrkantiga lampor. Bakom honom hör han hur hissdörrar går och någon kommer med snabba steg efter honom i korridoren.

Lorand stoppar in nyckelbrickan i rumsdörren. Den går upp med ett klick och han går in med väskan efter sig. Stegen fortsätter förbi hans dörr och stannar utanför rummet bredvid.

Lorand ser sig förstrött runt i rummet. Sängen ser stor, vit och skön ut. De trötta fötterna gör sig påminda. Han går fram till fönstren och drar isär tunga gardiner. Trots att Lorands tankar är upptagna med morgondagens konferens, stannar han upp och ser ut över den gamla staden i Stockholm. Riddarholmskyrkan står bredvid med sin vassa järnsiluett som sträcker sig upp mot en blå sommarhimmel. Han vet att delar av kyrkan är från 1300-talet, före staden grundades. Då var det gråbrödernas klosterkyrka, nu används den främst som mausoleum för kungafamiljen.

Han kliar sig i fundersamt i skägget och tänker på hur långt bak i tiden det är. Niohundra år. Så långt från den verklighet som han befinner sig i. Som representant i Centr befinner han sig i utvecklingens framkant. Där teknik, politik och juridik dras till sin spets. De är de som ser till att internet fungerar.

Han ler åt tanken att försöka förklara sitt arbete för en munk som levde på 1100-talet. Det skulle helt enkelt vara omöjligt. Var skulle han ens börja?

Mobilen piper till igen och han ser att det är från samma nummer som tidigare:

”Fucking Newfag! Skillnaden mellan dig och PirateBay är att stänger du ner PirateBay så har vi en kopia som är uppe inom ett dygn – du är borta för alltid!”

Jag kontaktar polisen det första jag gör när jag kommer hem, konstaterar Lorand och ser ilsket på mobilen för att sedan slänga den på sängen. Varför ska det här hända just mig? Han skakar på huvudet och försöker hitta lugnet trots att tankarna rasar vilt omkring. Det känns som han har krig på alla fronter. Först pirat-stalkern, sedan Einar som helt verkar ha spårat ut och slutligen de kommande två dagarna som kommer bli ett oändligt argumenterande och medlande. Deadlinen hänger över honom som ett ok. Deras förslag ska vara klart och inskickat slutet av juni för att hinna beredas till september. Om de skulle lyckas måste de komma överens om innehållet under konferensen.

Lorand ser på Riddarholmskyrkan igen. Det kanske inte skulle varit så dumt att vara en gråmunk på 1100-talet i alla fall? Solen glittrar runtomkring i Stockholms vatten. Han skulle mycket hellre ställa sig på kajen och fiska än att vara här. Under några minuter låter han tankarna fara iväg.

Ett hårt slag slår honom i bröstet.

Kroppen flyger bakåt. Helt oväntat. Förvåning övergår till rädsla.

Lorand skriker till, kan inte andas.

En extrem smärta sprider sig i bröstet när nästa slag kommer.

Han försöker först värja sig med händerna i luften men det finns inget där. Det är ingen som slår honom trots att han vinglar bakåt. Tappar fotfästet. Famlar med händerna efter något att hålla i.

Vid det tredje slaget går något sönder i hans bröst. Det svartnar för ögonen. Ångesten exploderar i full kraft. Lorand förstår vad det är. Defibrillatorn i hans pacemaker löses ut gång på gång. Hjärtat slås sönder av elchocker som i snabb takt avlöser varandra. Han hinner

frukta några till. Känna hur de smular sönder hans hjärtmuskel. Hur lungorna slutar fungera. Resten av kroppen är redan död borta. Snart kommer en stöt till.

Smärtan känns avlägsen. Som det inte gäller honom längre.

Vem är han? Han som faller tungt mot golvet?

Hans ögon är öppna, stirrar upp i taket.

Men Lorand har slutat se.

Mannen som sitter framför datorn hör en serie av besynnerliga ljud från rummet bredvid. Ett slags rytmiskt mellanting mellan skrik och stönanden. Sedan kommer ljudet från en tung kropp som slår hårt i golvet.

Han väntar uppmärksam i två minuter.

Varje sekund följer han på datorns klocka. Inte ett ljud hörs från rummet bredvid. Nu är det helt tyst. Han klickar på knappen längst ner till vänster på datorskärmen. Den är stor och röd med texten "ERASE". Den har en enda funktion: att radera alla spår av att programmet "Electric Feel" någonsin har funnits på datorn eller kommunicerat med pacemakern. Sedan loggar han ut och stänger igen datorn.

Med kontrollerade rörelser stoppar han in den i väskan och reser sig upp. Den ska tillbaka till huvudkontoret tillsammans med en kort bekräftelse på att uppdraget är slutfört. Vem som är beställaren av just det här uppdraget har han inte fått några uppgifter om. Men han gissar på att det är någon som ser kontrollen över internet som framtidens viktigaste vapen.

Kaoset efter Lorand Oliviers död skulle skapa sådan oreda i de europiska leden, att de inte skull hinna få fram en bra lösning före september på hur styrningen av internet skulle lösas. De är så naiva de där européerna, tänker mannen med datorväskan och går ut genom hotellrummet.

Det går inte att lägga internet i deras händer.

www.asaschwarz.se